

LA CAPELLA DEL REMEI

Arran mateix del poble de Beget, pel cantó del solell del puig anomenat el Rost, a mitja muntanya -tot i que quan es va construir el bisbe va recomanar un lloc planer- hi ha l'ermita del Remei, "la capella" que diu la gent del país, petita edificació d'uns cinc metres d'amplada i 9 de llargada, que vol seguir, en la seva construcció la línia romànica si bé té afegida lateralment una sagristia al costat de migdia i la porta la té oberta al cantó de llevant. Al de ponent hi ha l'absis, no gaire visible per l'interior car el tapa el retaule. A la façana, on trobem la porta esmentada i una finestra al cantó esquerre i també una espadanya amb una campana, hi ha una pedra, tal volta d'una reconstrucció, que porta la data de 1769. En castellà i en unes rajoles al costat de la porta, hi diu: "Capilla de Nuestra S.^a del Remedio." El revestiment i la pintura de les parets salta a més d'un lloc i el cor, de fusta, no dóna sensació de gaire seguretat. A l'altar, on figura pintada la data de 1864, hi ha quatre imatges totes elles de fusta, talles segurament de l'època de l'altar. Abans, a l'ermita del Remei s'hi anava per Sant Sebastià, a qui estava dedicada en realitat la capella; per Sant Grau, Santa Llúcia i el dia de la Mare de Déu del Remei, com és natural. Les imatges que hi contemplem corresponen a aquests sants i advocacions. La imatge de la Mare de Déu del Remei fou amagada a Cal Sabater durant la guerra.

DOMÈNECH i MONER, Joan, *BEGET i la seva rodalia*,
Barcelona 1987, pàg. 170.

Anecdotalari LA MAJESTAT DE BEGET

Afectuós record del meu amic,
en Peret de can França,
(q.e.p.r.)

En temps tan antics com l'anar a peu, ningú no sap per què, s'havia tret el Crist d'un convent de monges que segons diuen hi havia al puig de Bestrecà, junt al castell de tanta nomenada com les famílies que, successivament el posseïren. Uns diuen si s'havien fet unes pregàries; d'altres afirmen que uns imatgers van fer uns retocs a l'antiga talla. Res, tot plegat supòsits. Allò cert, però, que s'hi pot pujar de peus, és que un traginer d'Oix anava per la vall amb un matxo carregat amb la imatge per tornar-la a la seva estada monacal, amb la intenció de passar la riera pel gual que hi havia a l'indret de font Calda i emprendre el camí que puja al coll de Bestrecà. L'animal, però, se li parà al bell mig de l'aigua sense voler fer un pas més. Com que el traginer no era pas home que se li arrugués el llombrígol així com així, començà a estirar-lo pel ronsal, a continuació amenaçà i al final maleí, però la bèstia no féu ni cas d'ell que, enfurismat, li clavà una xurriacada a les anques ensems que comminava:

-O passar...o rebentar!

I vet aquí que el mul, en lloc d'arriar quedà rebentat. Esterniat al mig del corrent, l'aigua baixava enrogida amb la sang del mul fent grosses bombolles que el rabeig s'emportava avall.

Avisada que fou la gent de Beget, tot foren càbales, gratar-se el clatell i moltes enraonies sense encertar de dir-hi quelcom que tingués sentit. Fins que els prohoms del veïnat, després dels conciliàbuls del cas, anunciaren que portarien la imatge a Beget i li dedicarien una capella, on podria rebre la veneració dels seus devots. Allò, però, era la feina d'en Jafà, que fa i desfà; perquè el poc o molt que feien els mestres de cases, l'endemà era enderrocat. Oh!, i un dia ni les eines no hi eren, i busca que buscaràs, les van trobar a l'altar major de l'església del poble. Es va ben veure que el Crist no volia tornar a Bestrecà, ni tan sols quedar-se a la nova capella que volien dedicar-li perquè, d'allà estant, encara es veia el castell on s'havien comès pecats horribles, i això, els notables del lloc no ho van poder simular més i tot van ésser explicacions a la gent, que esperava una determinació dels seus mentors. I un cop fets els aclariments dels cas, s'organitzà una processó i es traslladà la Majestat al temple parroquial de Sant Cristòfol de Beget, on sempre més, ha rebut la reverència no sols de la gent de Beget i el seu entorn, sinó de contrades ben allunyades del lloc. I aquella capelleta que es volia fer, es va acabar i es va beneir, i hom la dedicà a la Verge del Remei, advocació mariana arrelada als pobles de muntanya.

Si aneu a Beget -com us recomano- i preneu el camí que va a Salarsa per can Jep Gros i la creu de la Perellada, passareu a tocar la petita ermita. Si mireu cap a llevant, a l'indret de les planes de can Batlle, veureu el puig de Bestrecà. Ben alterós, tanmateix.

En recordança de RAMON LLONGARRIU i MONSALVATJE, que ens va deixar el 2 d'octubre d'enguany, publicista que tant estimà i donà a conèixer, tal com intitulà un dels seus llibres "La meva estimada Garrotxa". Aquest article fou publicat pel setmanari l'Olotí, Núm 332, 19 de desembre de 1985.

Els darrers anys, s'hi celebra una missa el dia abans, dissabte, de la Festa de la Majestat.